

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Martini Bonacinæ Vtrivsque Signatvræ Referendarii
Compendium Omnium Operum de Theologia Morali,
omnibusque conscientiæ nodis**

Bonacina, Martino

Coloniæ Agrippinæ

Causæ excusantes ab integritate confessionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41152

41. Omittens Missæ sacrum in die festo duplicato, satisfacit dicendo se Missam in die festo prætermisisse, etiamsi id fecerit causa studii; secus dicendum de eo, qui furaretur ad mœchandum: tenetur enim hanc circumstantiam explicare; sicut & qui furatus est calamum, ut incitaret alterum ad blasphemandum, tenetur hujusmodi finis circumstantiam manifestare. *ib. n. 24. & seq.*

42. Circumstantiæ temporis, modi, durationis, &c. non sunt necessario exprimendæ. Unde qui peccavit in die festo, non tenetur hanc circumstantiam exprimere; quia circumstantia diei festi non superaddit peccato distinctam speciei malitiam. *ib. n. 28. & 29.*

43. Dubitans se peccatum mortale commisisse, aut se veneream delectationem habuisse, tenetur ad confessionem illius dubii; & à fortiore tenetur quis peccatum confiteri, quod dubitat an aliàs sit confessus. Quæ diximus, intellige de dubio propriè dicto, non verò de opinione. *ib. diffc. 4. num. 1. & seq.*

44. Qui confitetur peccatum certum, de quo dubitat an aliàs confessus sit, tenetur hoc dubium in confessione explicare. *ib. n. 5.*

Causa excusantes ab integritate confessionis.

45. Tres sunt; ignorantia, vel oblivio; impotentia loquendi; & notabilis utilitas Sacerdotis, vel pœnitentis. *ibid. §. 4. n. 1.*

Excusatur pœnitens qui in puerili ætate conticuit aliquod peccatum, ignorans se teneri ad illius confessionem. *ib. n. 2.*

Similiter excusatur is qui ex oblivione non culpabili obliviscitur alicujus peccati. Idem dicendum de pœnitente, cui subito Confessarius contulit absolutionem, antequam integrè pœnitens fassus fuisset sua peccata. *ib. n. 3. & 4.*

Excusatur Confessarius qui non potest confiteri peccatum in confessione commissum, nisi complicem manifestet. *ib. m. 5.*

46. Mutus qui sua peccata confitetur signis & nutibus, absolvendus est, saltem tempore præcepti urgentis. Idem dic de extraneo loquente eo idiomate, quod à Confessario non
fatis

fatis bene percipitur, si desit alius Sacerdos, qui ipsius idioma melius percipiat *ib. n. 6.*

Est etiam absolvendus is qui pœnitentiæ sacramentum petiit, sed adveniente Confessario obmutuit. *ib. n. 7.*

47. Confessarius tenetur sub conditione absolvere pœnitentem, qui in absentia Confessarii exhibuit signa contritionis; sed adveniente Confessario sensibus est destitutus, ut nullum exhibere possit signum, quo indicet se peccasse, & velle sibi pœnitentiæ sacramentum administrari; astantes tamen fatentur ipsum dedisse signa contritionis, aut confessionem petiisse: si tamen pœnitens convalescit, tenetur in casu proposito iterum integrè confiteri. Non poterit tamen infirmum Confessarius absolvere, si ipso adveniente nulli adsint, qui fidem faciant petitiæ confessionis, & infirmus non possit ullos nutus aut signa doloris exhibere præsentem Confessario; sunt tamen qui contrarium sentiant, *ibid. num. 8. & seq.*

48. Pœnitens potest aliquod peccatum mortale reticere ad evitandum grave incommodum proprium vel alienum, aut si probabiliter timeat sibi infamiæ gravis periculum. *ib. num. 12.*

49. Infirmus qui laborat morbo contagioso, excusatur ab integra confessione, potestque validè absolvi auditis aliquibus tantum peccatis. *ib. n. 13.*

50. Pœnitens potest imminente præcepto annuæ confessionis, aut in necessitate confiteri sua peccata, eo tacito, de quo grave periculum probabiliter timet. Quòd si habeat unum tantummodo peccatum de quo timet periculum, non potest præciso mortis articulo illud in genere confiteri. *ibid. num. 14. & 5.*

51. Pœnitens non tenetur in prædictis casibus confiteri venialia, tacito eo, de quo grave periculum timet; cum non sit præcepta confessio peccatorum venialium, sed mortaliū, *ib. n. 16.*

52. Confessarius potest existentes in naufragio, aut alio simili periculo, absolvere non auditis omnibus peccatis, dicendo, *Vos absolvo. ib. n. 17.*

53. Similiter potest confessarius absolvere infirmum, quem credit statim moriturum, audito uno tantum peccato. Idem dicendum quando infirmus nimis fatigatur in explicandis suis peccatis, *ib. n. 18. & 19.*

Caveat tamen pœnitens plura peccata reticere, quam postu-

postulet justa causa, aut periculum imminens; quia confessio integrè facienda est, quantum moraliter fieri potest. *ibid.* nu. 20.

54. Quæres, an pœnitens teneatur statim oblata opportunitate peccatum justa de causa prætermisum confessioni subicere? Respondetur non teneri statim, nisi in ter tempus mortis, aut præceptum annuæ confessionis. *ib. n. 21.*

Confessio quando nam iteranda.

55. Ex duplici capite oritur obligatio iterandæ confessionis; ex defectu pœnitentis, & ex defectu Confessarii.

Defectus pœnitentis sunt; quando mortale peccatum voluntariè omisit, quoties debitum dolorem non habuit, quando doluit deserere occasionem proximam peccandi, quoties voluntariè prius absolutus fuit à peccatis quàm ab excommunicatione: nam in his omnibus prædictis casibus pœnitens tenetur iterare confessionem. *ib. punct. 3. n. 1.*

Excusatur tamen ab iteranda confessione, qui aliquod peccatum mortale in confessione prætermisit, putans non esse mortale. Et qui bona fide confessus est majorem numerum peccatorum, non tenetur cognito numero iterùm confiteri. *ib. nu. 6. & 7.*

56. Confessio iteranda est ob defectum Confessarii absolventis, quoties Confessarius deficit in essentialibus: quàm obrem confessio iteranda est in sequentibus defectibus. *ibid.* nu. 8.

57. Si Confessarius nondum initiatus Baptismo, vel sacerdotio, aut non habens jurisdictionem ordinariam, vel delegatam, absolutionem conferat; secus dicendum de eo, qui communi errore, aut titulo colorato idoneus judicatur: nam is validè absolvit. *ib. n. 9. & seq.*

58. Iteranda est præterea confessio, quoties Sacerdos non habuit sufficientem intentionem absolvendi, aut prætermisum est aliquod verbum necessarium in forma. *ibid. num. 12. & 13.*

59. Qui bona fide confessus est Sacerdoti indocto, non tenetur confessionem iterare; neque repetens confessionem, tenetur sigillatim omnia peccata repetere, si Confessarius sit idem; secus verò si sit distinctus. *ib. n. 14. & 15.*

60. Ex dictis sequitur confessionem, quæ non potuit una vice